

Ének tizenhat évről és tizenhat óráról

Mikes Flóris

*Szőke, acélos ő is, mint a garszonlányok.
Vagy barna, hervadt, mint a gond virága.
Sápadt, gethes, vidám, mint a proletársír.*

*Tizenhat esztendő
leány.*

*Sötét hajnalon szakajtja ki
magát álmok csillagfészkéből mind,
— ő, meg kell látni az utcát,
mikor előnti ez a szomorú forrás —
s viszi a szökeségét,
viszi a szívét,
viszi bús pompás szobrát,
viszi a halála megbújt gonoszát
a gép mellé.*

*A gép mellett
egy óra — két óra — öt óra — kilenc óra —
a gép mellett
tizenkettő — tizennégy — tizenhat —
a gép mellett
tizenhat óra!
Tizenhat vonagló órára mind,
fájó idege időnek, az örök kín percmutatója
tizenhat órára!
ti-zen-hat-ó-rá-ra.*

*Lány,
te, tizenhat éves,
ki sötét hajjal s elektromos est közt,
tizenhat óra örökkévalóságán,
százéves, száz fej, száz erő, száz kar,
százmázsás elszántság vagy:
mikor él benned szerelem?*

*S űz-e vajon téged harc motorja,
a harcé
— tizenhat óra szerelemért?*

Üzenet a háború mamájának

(A 10. évfordulón, 1924-ben)

Mikes Flóris

Tudom, hogy mindenki szivből és ösztönösen
utálja a háborút,
MINT EGY VARANGYOS BÉKÁT
vagy
MINT EGY SZIPIRTYÓT,
azért csak nagyon paraszti, mérges és mégis felettebb
negélyes szitkaim lehetnek má, egyszerűen és röviden:
az epilepsziások, öngyilkosok, elesettek, rothadók,
elrepült végtagok, idegsokkosok, éhesek, akasztottak,
megfertőzöttek, elszáradt csecsemők, boldogtalanok,
örületbehajszoltak miatt
anyák, professzorok, proletárok, vezércikkszerkesztők,
munkásvezérek, papok és sihederek, mondjátok utánam
Nyeljen le srapneles vagonokat a háború édesanyja,
éhtífusz szálljon a gyomrába, mérges gáz fújja fel a
tüdejét, hektóliterekben zuhogjon a gennye a háború édesanyjának,
vak, béna paralitikus legyen
a háború édesanyja,
negyvenkettesek, tankok, páncélvonatok, aeroplánok,
halálsugarak, mind az ő irdatlan pofáját vegyék célba,
öt kontreminálják meg egy fékevesztett börzén,
a háború édesanyját,
DÖGÖLJÖN HŐSI HALALT
a háború édesanyja,
úgy is mint a legracionálisabb termelési, gazdasági és
erkölcsi világtrend.
Tudom, hogy akkor özvegyen maradnak a harcilekesevés
cinikus vezérvaddisznai, a „csapatainkhangulatkitűnő”
és „virágosbokréták dalolómenetek” szemtelen költői,
az ötvenhatéves marha, aki önként vonul a dicsőség
virányos mezejére, a generálisok, municiógyárosok
és egyéb professzionista memoárrírók,
de mi ez ahhoz képest, hogy atlétatermetű huszonnyolcsettendős
barátom a gránátszállótól meybárvult,
idő előtt kihullott a haja
és most minden speciális évfordulói alkalom híján is
hátborzongató jajokat furulyázik embertársainak koszos
estéibe —